

Μέσα στην παραζάλη της θαλασσοταραχής στον Καφηρέα, ο στόλος του Τεύκρου ξεστράτισε και χάθηκε. Για μέρες παράδερνε στο πέλαγος, ώσπου να προσανατολιστεί και να κινηθεί για τη Σαλαμίνα. Απομονωμένοι στο νησί, οι γονείς του, Τελαμώνας και Ησιόνη, ούτε γι' αυτόν δέκα χρόνια τώρα είχαν νέα ούτε καν ήξεραν ότι ο αδελφός του, ο Αίαντας, είχε αυτοκτονήσει. Η Ησιόνη μάλιστα πίστευε ότι δεν θα ξαναδεί τον γιο της και συμπεριφερόταν σαν ο Τεύκρος να ήταν νεκρός. Ο Τελαμώνας διατηρούσε ελπίδες αλλά ζούσε στην αγωνία, τόσο για την τύχη του γνήσιου (από την Περίβοια) γιου του, Αίαντα, όσο και για εκείνη του Τεύκρου. Ο αισιόδοξος της παρέας ήταν ο Οϊλέας, ο πατέρας του Αίαντα του Λοκρού, που από καιρό είχε καταφθάσει στη Σαλαμίνα και μοιραζόταν με τον Τελαμώνα τα χρόνια της αναμονής. Αυτός είχε ακλόνητη πίστη ότι τα τρία παιδιά τους κάποια μέρα θα γυρνούσαν.

Για την ατυχία τους, κανένας από τους ξένους που κατά καιρούς έπιαναν στο νησί δεν ήξερε κάτι να τους πει. Κανένας εκτός από τον τελευταίο. Γνώριζε για το τέλος του πολέμου στην Τροία και την αναχώρηση των Αχαιών, ήξερε για την καταστροφή στον Καφηρέα, είχε μάθει για τον θάνατο του Αίαντα του Λοκρού, ιδέα όμως δεν είχε για το τι απέγιναν τα αδέρφια, ο Αίαντας ο μεγάλος κι ο Τεύκρος.

Ο Οϊλέας βυθίστηκε στο πένθος του κι ο Τελαμώνας στη μαύρη του αγωνία. Αγωνία είχε και ο Τεύκρος για την υποδοχή που θα του επιφύλασσαν στη Σαλαμίνα. Ήξερε πάρα πολύ καλά πως ο πατέρας τους είχε αδυναμία στον Αίαντα. Ήξερε και τον κακότροπο χαρακτήρα του που δεν το είχε σε τίποτα να τον κατηγορήσει για τον θάνατο του αδελφού του. Κι ας αυτοκτόνησε αυτός από ντροπή, όταν κατάλαβε πως, στη θολούρα του, ξέσπασε στα ζωντανά νομίζοντας ότι σκοτώνει Αχαιούς, επειδή έδωσαν στον Οδυσσέα τα όπλα του Αχιλλέα. Αφότου είχε δει νεκρό τον αδελφό του, ο Τεύκρος γνώριζε τι τον περίμενε. Τότε, πάνω από το πτώμα του, είχε πει (Σοφοκλή, «Αίας», στ. 1004 κ.ε., σε μετάφραση Δημητρίου Λύκα):

«Ω! η όψη σου είναι φρικτή κι η τόλμη σου πολύ μεγάλη για μένα. Κι αφού τόσες θλίψεις με πότισες, τώρα πέθανες! Και πού τάχα μπορώ να πάω και σε ποιους ανθρώπους; Αφού δε σε βοήθησα στα βάσανά σου πουθενά. Κι αλήθεια ο Τελαμώνας ο πατέρας μας θα με δεχτεί τάχα με γλυκό και χαρούμενο πρόσωπο, σαν πάω χωρίς εσένα; Γιατί όχι; Που κι όταν ευτυχεί ακόμα, δεν ανοίγει τ' αχείλι του να γελάσει λιγάκι με χαρούμενο πρόσωπο. Και τι θ' αφήσει; Και τι κακό δε θα μου πει; Ο νόθος που γεννήθηκε από σκλάβια παρμένη απ' τον πόλεμο, που από δειλία κι αναντρία σ' άφησε ανυπεράσπιστο, αγαπημένε μου Αία, ή από δόλο για ν' απολάψω τη βασιλεία σου και τα κτήματά σου, άμα εσύ πεθάνεις. Τέτοια θα μου

πει εκείνος που είναι ένας άνθρωπος οξύθυμος κι απ' τα γηρατειά βαρύς και χωρίς αφορμή θυμώνει για το τίποτα. Στο τέλος θα διωχτώ μακριά από την πατρίδα μου. Κι απ' αυτά τα κακά λόγια του πατέρα μου θα με λένε δούλο κι όχι ελεύθερο...».

Όταν τα πλοία των Σαλαμινίων έπιασαν στο νησί, ο Τεύκρος πήδησε στην ακτή και διστακτικά τράβηξε για το ανάκτορο του πατέρα του. Οι φόβοι του βγήκαν αληθινοί. Με το που τον είδε ο Τελαμώνας, τον ρώτησε πού είναι ο Αίαντας. Κι όταν ο Τεύκρος αναγκάστηκε να του διηγηθεί τι είχε γίνει στην Τροία, ο γέρο πατέρας ξέσπασε στις κατηγορίες εναντίον του Τεύκρου. Τον είπε δειλό και αναντρο που δεν υπερασπίστηκε τον αδελφό του και ούτε καν τον εκδικήθηκε, τον είπε συμφεροντολόγο ότι τάχα άφησε να εξελιχθούν έτσι τα πράγματα για να καρπωθεί την περιουσία και τον θρόνο που ανήκε στον Αίαντα και τον κατηγορήσε για κάτι ακόμα που ο Τεύκρος δεν είχε σκεφτεί. Εντάξει, έγιναν όλα αυτά. Πού ήταν η σορός του αδελφού του; Δεν έπρεπε να τη φέρει μαζί του, να θαφτεί στη γη της πατρίδας του;

Κι ενώ ο Τελαμώνας υποτίθεται ότι τίποτα δεν ήξερε για τα όσα έγιναν στην Τροία, ρώτησε τον Τεύκρο, τι είχε απογίνει ο Ευρυσάκης, ο γιος του Αίαντα από την Τέκμησσα. Ο Τεύκρος δεν ήξερε. Ο νέος είχε επιβιβαστεί σε άλλο πλοίο που χάθηκε στην τρικυμία του Καφηρέα. Για τον Τελαμώνα, αυτό ήταν απόδειξη ότι ο Τεύκρος είχε φροντίσει να απαλλαγεί και από τον διάδοχο του αδελφού του, ώστε να μην έχει προβλήματα στην κατάληψη της εξουσίας στη Σαλαμίνα. Και βέβαια τον αδικούσε. Ο Ευρυσάκης σώθηκε στην Κύπρο. Από τη γενιά του καταγόταν ο Φίλακας, τελευταίος βασιλιάς της Σαλαμίνας της Κύπρου. Για την ώρα, ο Τελαμώνας κατέληξε εκεί που ο Τεύκρος είχε προβλέψει. Έδιωξε τον γιο του από το νησί.

Ο Τεύκρος θα κατέληγε στην Κύπρο, όπου ίδρυσε την πόλη Σαλαμίνα. Σύμφωνα με μια εκδοχή, όταν πέθανε, τον έθαψαν εκεί.

(τελευταία επεξεργασία, 16 Απριλίου 2022)